

Πώς θα κριθεί ο κόσμος κατά την Δευτέρα Έλευση του Υιού του Ανθρώπου

Δημοσιεύθηκε : Δευτέρα, 12 Φεβρουαρίου 2018 20:33

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 2686

Του Μιχαήλ Γ. Χούλη, Θεολόγου

Στο κατά Ματθαίον μόνο Ευαγγέλιο, και στο 25ο κεφάλαιο αυτού, διασώζεται η Παραβολή της Μέλλουσας Κρίσης, που ακούγεται την Κυριακή της Απόκριω. Η παραβολή επισημαίνει την τελική φάση της δικαιοσύνης του Θεού, όταν οι δίκαιοι θα λάμψουν σαν τον ήλιο και οι άδικοι θα τιμωρηθούν αιώνια. Ο χρόνος της ελεύσεως του αδέκαστου Κριτή, για να κρίνει τα έθνη με τη συνοδεία των αγίων αγγέλων, είναι άγνωστος και θα είναι αιφνίδιος. Γι' αυτό και πρέπει να είναι κανείς προετοιμασμένος, χωρίς να αναβάλει «ες αύριον τα σπουδαία». Όλοι οι άνθρωποι θα κριθούν πάνω στην αγάπη, που έδειξαν ή όχι κατά τη διάρκεια της ζωής τους. Ο μοναδικός Κριτής θα τοποθετήσει στα δεξιά Του τους δίκαιους (το δεξί μέρος ήταν τότε θέση τιμής) και στα αριστερά Του (θέση υποτιμητική) τους άδικους. Όπως ακριβώς οι βοσκοί χώριζαν την εποχή του Κυρίου τα ζώα τους σε όσα θα κρατούσαν και σε εκείνα που προορίζονταν για πώληση ή σφαγή. Ο ευαγγελιστής Ματθαίος επισημαίνει ακόμη εδώ ότι ο Ιησούς -που σε λίγο, όπως θα δείξει στο ευαγγέλιό του, θα πάθει, θα σταυρωθεί και θα πεθάνει- θα ξανάρθει όχι ως άγνωστος και περιφρονημένος, αλλά ως δοξασμένος πνευματικός βασιλιάς για να στήσει ουράνιο δικαστήριο.

Στους δίκαιους θα πει τότε ο Υιός του Ανθρώπου [αυτοχαρακτηρισμός του Ιησού, σύμφωνα και με τον προφήτη Δανιήλ, που δηλώνει ότι γεννήθηκε ταπεινά ως άνθρωπος, ενώ θα ξανάρθει ως ένδοξος κριτής] να περάσουν στην ουράνια βασιλεία Του (στη δόξα Του δηλαδή και στο φως του προσώπου Του), γιατί όταν πείνασε και δίψασε τού πρόσφεραν φαγητό και νερό, όταν αρρώστησε και φυλακίστηκε τον επισκέφθηκαν, όταν υπήρξε γυμνός τον έντυσαν και όταν ήταν ξένος τον περιποιήθηκαν. Στην ερώτηση των δικαίων «πότε τα κάναμε όλα αυτά;» απαντά ο Κύριος ότι εφόσον τα έκαναν στους συνανθρώπους τους είναι σαν να τα έκαναν στον ίδιο. Ταυτίζει δηλαδή ο Χριστός τον εαυτόν Του με κάθε πονεμένο, αναγκεμένο και αδύναμο άνθρωπο, με τον ίδιο τρόπο που στον τότε διώκτη (και μετέπειτα απόστολο Παύλο) Σαούλ αποκαλύπτει ο αναστημένος ήδη Χριστός, στο δρόμο προς τη Λαμασκό, ότι κυνηγούσε τον ίδιο τον Κύριο, αν και ο Σαούλ δίωκε τους χριστιανούς. Στρεφόμενος στη συνέχεια στους άδικους, τους ανακοινώνει ότι στην ουσία αυτοκαταδικάζονται στην αιώνια κόλαση (το μαρτύριο της μη κοινωνίας με το Θεό), διότι δεν έντυσαν, δεν τάισαν, δεν πότισαν, δεν περιποιήθηκαν, δεν επισκέφθηκαν τον ίδιο, αφού καθόλου δεν βοήθησαν όσους βρίσκονταν σε ανάγκη. Περιττό και να αναφέρουμε ότι ο Θεός γνωρίζει, όπως φαίνεται και στην ιστορία αυτή, τα μύχια και την εσωτερική πλευρά της καρδιάς κάθε ανθρώπου, γι' αυτό και η κρίση του είναι αντικειμενική. Ο παράδεισος και η κόλαση διαμορφώνονται μάλιστα από αυτή τη ζωή. Με τον ίδιο τρόπο που η κληματοβέργα (οι πιστοί) αν αποκοπεί από το κλήμα (ο Χριστός) χάνει την ικμάδα της και τους χυμούς της ζωής, ξεραίνεται και οι βέργες αυτές ρίχνονται στη φωτιά. Ενώ όσοι μένουν ενωμένοι με το αμπέλι (την άκτιστη χάρη του Χριστού) δίνουν άφθονο καρπό για την παρούσα και για τη μέλλουσα ζωή (Ιω. 15,1-8).

Πώς θα κριθεί ο κόσμος κατά την Δευτέρα Έλευση του Υιού του Ανθρώπου

Δημοσιεύθηκε : Δευτέρα, 12 Φεβρουαρίου 2018 20:33

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 2686

Η αγάπη λοιπόν ρυθμίζει τα πάντα, τόσο στην παρούσα όσο και στην μέλλουσα ζωή. Ακόμα και οι πιο ευγενικές και σπουδαίες πράξεις πρέπει να έχουν κριτήριο την αγάπη για να είναι γνήσιες. Κόλαση είναι όταν δεν αγαπάς και δεν αγαπιέσαι. Αντίθετα, όταν αγαπάς πραγματικά βρίσκεις πολλούς τρόπους να το δείξεις και εφευρίσκεις χίλιες δύο λύσεις για να ανακουφίσεις τους ενδεείς. Δεν είναι τυχαίο ότι οι δίκαιοι της παραβολής ρώτησαν τον Κύριο «πότε τα κάναμε όλα αυτά;»! Που σημαίνει ότι έδρασαν και δρουν με ανιδιοτέλεια, όχι με ατομικό συμφέρον. Όσοι εξ αριστερών αποκόπηκαν από τον Παράδεισο στη παρούσα διήγηση είναι όχι μόνο όσοι έκαναν το κακό, αλλά και όσοι δεν έκαναν το καλό όταν τους δόθηκε η ευκαιρία, όσοι έμειναν με χέρια αδειανά, όσοι παρέμειναν ως απλοί θεατές της κακίας και αναισθησίας, ενώ μπορούσαν να βοηθήσουν. Το σημαντικό της παραβολής είναι επίσης πως η τελική κρίση των ανθρώπων θα γίνει με το σώμα τους, αφού άλλωστε η αιώνια ζωή θα είναι ψυχοσωματική και όχι μόνο ψυχική. Σε κάθε λειτουργία εξάλλου, το Σύμβολο της Πίστεως αναφέρει: «Προσδοκώ ανάστασιν νεκρών και ζωής του μέλλοντος αιώνας». Ανάσταση με τα δικά μας και πάλι σώματα, που θα είναι όμως πνευματικά και δεν θα υπόκεινται πλέον στην βιολογική φθορά.

Η αναμονή για την μέλλουσα δικαιοσύνη του Θεού δεν μπορεί να βιώνεται ως απραξία, αλλά ως ενεργητική παρουσία στα δρώμενα του κόσμου. Όποιος δεν αγαπά έμπρακτα τον συνάνθρωπό του (τον οποίον άλλωστε βλέπει) δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι αγαπά τον Θεό (τον οποίον εξάλλου δεν βλέπει), επισημαίνει ο ευαγγελιστής Ιωάννης (Α΄ Ιω. 4,20). Χριστιανός σημαίνει να βλέπεις στο πρόσωπο του άλλου τον ίδιο τον Χριστό. Όποιος μένει στα λόγια μόνο, δεν αγαπά αληθινά. Η Εκκλησία έκανε διαχρονικά την φιλανθρωπία παράδειγμα προς μίμηση. Από τα χρόνια της πρώτης ήδη χριστιανικής ζωής οι πιστοί προσφέρουν, πολλές φορές από το υστέρημά τους. Η οργάνωση των νοσοκομείων, ορφανοτροφείων, γηροκομείων ξεκίνησε ως εκκλησιαστική προσπάθεια στα βυζαντινά χρόνια και μετά ανέλαβαν τα κράτη. Αλλά και η νηστεία έχει ως δεύτερο σκοπό την εξοικονόμηση μερικών χρημάτων για την ανακούφιση εκείνων που στ' αλήθεια τα χρειάζονται.

Στις μέρες μας που υπάρχουν πολλοί δυστυχημένοι, στερημένοι, απορριμμένοι άνθρωποι, έχει αρχίσει μια πραγματική κίνηση συμπαράστασης και αλληλοπροσφοράς, χωρίς ετικέτες και μεγαλόστομες αναγγελίες. Σήμερα «ελάχιστοι», «μικροί» και «ταπεινοί» είναι όσοι στερούνται υλικά και πνευματικά, όσοι υποφέρουν, περνούν δοκιμασίες, είναι ασθενείς. Όταν συνδράμουμε αυτούς, συνδράμουμε τον ίδιο τον Χριστό, που κάποτε και εκείνος διώχθηκε από βρέφος, έζησε ως πρόσφυγας, φυλακίστηκε, χτυπήθηκε, βασανίστηκε και βρήκε σταυρικό θάνατο. Δίνει κανείς πραγματικά απ' αυτό που νοιώθει να ξεχειλίζει ως προσωπική ανάγκη από μέσα του. Γίνονται έτσι πραγματικότητα για άλλη μια φορά τα λόγια του αποστόλου Παύλου, όταν λέει: «Εκεί που η αμαρτία φαίνεται άφθονη, εκεί η Χάρη του Θεού την υπερκαλύπτει» (Ρωμ. 5,20).

Πώς θα κριθεί ο κόσμος κατά την Δευτέρα Έλευση του Υιού του Ανθρώπου

Δημοσιεύθηκε : Δευτέρα, 12 Φεβρουαρίου 2018 20:33

Συντάκτης: Διαχειριστής: π. Αντώνιος Τριανταφύλου / Συντάκτης: Αλέξ. Μαρκουίζος, Γραμματέας Ι. Μ. Σύρου

Εμφανίσεις: 2686

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ :

1. «Κυριακοδρόμιο», εκδ. Άρτος Ζωής, Αθ. 2011.
2. «Λόγος και ύπαρξη», Κων/νου Γρηγοριάδη, έκδ. β', τ. α', εκδ. Η Μεταμόρφωσις του Σωτήρος, Αθήνα.
3. «Ορθόδοξα μηνύματα», Σταύρου Φωτίου, εκδ. Γρηγόρης, Αθ. 2000.